

Sygn. akt XXIV C 886/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Dorota Stokowska - Komorowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Aleksandra Bielińska

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. N.

o zapłatę

1. zasądza od A. N. na rzecz powódki (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 403.797,31 CHF (czteryście trzy tysiące siedemset dziewięćdziesiąt siedem franków szwajcarskich trzydzieści jeden centymów) wraz z odsetkami umownymi naliczonymi od należności głównej tj. od kwoty 376.698,56 CHF (trzysta siedemdziesiąt sześć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt osiem franków szwajcarskich pięćdziesiąt sześć centymów) w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, liczonymi od dnia 21 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty z zastrzeżeniem solidarnej odpowiedzialności pozwanej, w zakresie roszczenia głównego i odsetek, z pozwanym T. N. wynikającej z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym w dniu 17 marca 2017 roku, w sprawie o sygnaturze XXIV Nc 21/17 przez Sąd Okręgowy w Warszawie XXIV Wydział Cywilny;

2. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania.

Sygn. akt XXIV C 886/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 24 stycznia 2017 r. powódka (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od A. N. i T. N. solidarnie kwoty 403.797, 31 CHF wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, liczonymi od kwoty 376.698, 56 CHF od dnia 21 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona powodowa wskazała, że w księgach rachunkowych na dzień 20 stycznia 2017 r. figurowała wymagalna i niespłacona wierzytelność przysługująca Bankowi od pozwanych z tytułu umowy o kredyt hipoteczny (...) nr (...), na którą składają się: należność główna – 376.698, 56 CHF oraz należność z tytułu odsetek naliczonych od dnia 31 maja 2016 r. do 20 stycznia 2017 r. w wysokości 27.098, 75 CHF. Powódka

wskazała, że w dniu 15 listopada 2016 r. skierowała do pozwanych wezwanie do zapłaty, w treści którego wskazała, że w przypadku braku możliwości dokonania jednorazowej spłaty należności istnieje możliwość porozumienia w sprawie dobrowolnego uregulowania zadłużenia. Podała, że wierzytelność jest w pełni wymagalna i mimo wezwania do zapłaty, pozwani nie uregulowali należności oraz nie zawarli z Bankiem ugody co do spłaty zadłużenia (pozew k. 2-3v).

W dniu 17 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XXIV Nc 21/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił powództwo w całości (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym - k. 27).

W dniu 22 września 2016 r. pozwana A. N. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w stosunku do niej w całości. Pozwana nie kwestionowała zawarcia umowy kredytowej. Wskazała natomiast, że w jej ocenie odpowiedzialność z tytułu zaciągniętego kredytu powinien ponosić wyłącznie pozwany T. N., zaś żądanie zapłaty solidarnie od pozwanej i pozwanego jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Argumentowała, że kredyt został przeznaczony na budowę domu na działce, której właścicielem w dacie zawarcia umowy kredytowej był wyłącznie T. N.. Podniosła, że nie pracowała wówczas zarobkowo i zajmowała się prowadzeniem domu i wychowaniem dzieci, a Bank udzielił przedmiotowego kredytu wyłącznie w oparciu o zdolność kredytową pozwanego T. N.. Podkreśliła, że z dniem 22 lutego 2011 r. pomiędzy małżonkami została ustanowiona rozdzielność majątkowa na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie z uwagi na problemy finansowe oraz podejmowanie przez pozwanego wielu przedsięwzięć gospodarczych. Podniosła, że gdy podjęła zatrudnienie w 2011 r. jej wynagrodzenia było przeznaczane na utrzymanie gospodarstwa domowego, zaś raty kredytu spłacał pozwany. Wskazała, że w następstwie nasilenia się konfliktów pomiędzy małżonkami, złożyła w styczniu 2015 r. pozew o rozwód, a postępowanie w jego przedmiocie nie zostało zakończone. Dalej argumentowała, że pozwany w 2014 r. przeniósł na swoją matkę własność działki, na której został wybudowany dom za pieniądze uzyskane z kredytu, a następnie wypowiedział umowy o dostawę mediów - o czym pozwana dowiedziała się dopiero wówczas, gdy została pozbawiona wraz z małoletnimi dziećmi energii elektrycznej i gazu. Zaznaczyła, że w celu zawarcia umowy z dostawcami mediów musiała zawrzeć umowę użyczenia domu, która została jej w styczniu 2016 r. wypowiedziana pomimo to, że nie ma gdzie wyprowadzić się z dziećmi. Zaznaczyła, że sytuacja finansowa w jakiej się znajduje, nie pozwala jej na wynajęcie mieszkania, zaś pozwany nie płaci alimentów mimo orzeczenia sądu. (sprzeciw od nakazu zapłaty - k. 45-48).

W odpowiedzi na powyższe powódka podtrzymała swoje stanowisko w sprawie. Wskazała, że zarzuty podniesione przez pozwaną są bezzasadne, bowiem sytuacja rodzinna T. N. i A. N. (w tym rozwiązanie związku małżeńskiego) nie ma wpływu na ich solidarną odpowiedzialność w stosunku do powódki. Podkreśliła, że od momentu zawarcia umowy kredytu dokonała kilkakrotnie - na wniosek pozwanych - restrukturyzacji zobowiązania, zawierając z nimi ugody. Jednakże w związku z dalszym nieterminowym wywiązywaniem się z ich postanowień, doszło do wypowiedzenia łączącej strony umowy w części dotyczącej warunków spłaty. Podkreśliła, że pomimo wezwania do zapłaty wymagalnego zadłużenia, spłata zobowiązań przez pozwanych nie nastąpiła (odpowiedź na sprzeciw - k. 96-97v; pismo - k. 137-139).

Strony podtrzymały swoje stanowiska do zakończenia postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 listopada 2006 r. T. N. i A. N. (jako (...)) zawarli z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej: (...)) umowę kredytu hipotecznego nr (...) (...) na kwotę 439.201, 08 CHF z przeznaczeniem m.in. na sfinansowanie wykończenia domu jednorodzinnego, położonego w P. przy ul. (...) na działce nr ewid. (...) i (...) oraz na spłatę innych zobowiązań. Po okresie karencji (która obowiązywała do dnia 1 grudnia 2006 r.) pozwani mieli spłacać zadłużenie z tytułu kredytu i odsetek podanych w zawiadomieniu o wysokości spłaty do dnia 1 listopada 2031 r., w ratach annuitetowych (§ 12 ust. 4 umowy). Zgodnie z § 18 ust. 1 umowy niespłacenie przez pozwanych części albo całości raty w terminie umownym powodowało, że należność z tytułu należnej spłaty stawała się zadłużeniem przeterminowanym i mogła zostać przez (...) przeliczona na walutę polską wg kursu sprzedaży dewiz (aktualna Tabela kursów) obowiązującego w (...) w pierwszym dniu każdego miesiąca

kalendrzowego. Brak środków na rachunku przeznaczonym do spłaty zadłużenia w pierwszym dniu każdego miesiąca kalendarzowego skutkowało natomiast niespłaceniem raty lub zadłużenia (§ 18 ust. 3 umowy).

Zgodnie z § 23 (...) mógł wypowiedzieć umowę w części dotyczącej warunków spłaty m.in. w przypadku niedokonania spłaty dwóch kolejnych rat w terminach określonych przez (...) w wysłanych do pozwanych dwóch kolejnych przypomnieniach oraz w przypadku naruszenia przez pozwanych postanowień umowy. Okres wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni. Oświadczenie o wypowiedzeniu Bank zobowiązany był przesłać kredytobiorcy na piśmie przesyłką poleconą za zwrotnym poświadczeniem odbioru (bezsporne; umowa kredytu - k. 119-125).

W dniu 28 maja 2009 r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy, którego przedmiotem było zawieszenie spłaty trzech kolejnych rat miesięcznych kapitałowo - odsetkowych za miesiąc maj, czerwiec i lipiec 2009 r. (aneks - k. 147-147v).

W dniu 27 grudnia 2010 r. (...) zawarł z pozwanymi umowę ugody nr (...), której przedmiotem było ustalenie warunków spłaty zobowiązania z tytułu łączącej strony umowy kredytu. Zadłużenie pozwanych wg stanu na dzień 10 listopada 2010 r. wynosiło łącznie 410.356, 03 CHF, w tym kapitał niewymagalny - 393.402, 03 CHF, kapitał wymagalny - 12.408, 13 CHF, odsetki naliczone od dnia 9 listopada 2010 r. - 4.544, 83 CHF oraz koszty - 1, 04 CHF. W § 2 ust. 3 ugody pozwani uznali ww. zadłużenie wobec powódki co do wysokości i co do zasady. W § 3 ust. 2 ugody pozwani zobowiązali się do solidarnej spłaty zadłużenia w ratach miesięcznych po 400 CHF płatnych w okresie od 1 stycznia

2011 r. do 1 listopada 2011 r. (ugoda - k. 148-149).

Uwzględniając wniosek pozwanych z dnia 29 marca 2012 r. powódka dokonała kolejnej restrukturyzacji zobowiązania, zawierając z nimi w dniu 16 maja 2012 r. umowę ugody nr (...). Zadłużenie pozwanych wg stanu na dzień 14 maja 2012 r. wynosiło łącznie 414.900, 36 CHF, w tym kapitał wymagalny - 401.799, 16 CHF, odsetki naliczone od dnia 9 maja 2012 r. - 13.078, 02 CHF oraz koszty - 23, 18 CHF. W § 2 ust. 3 ugody pozwani uznali ww. zadłużenie wobec powódki co do wysokości i co do zasady. W § 4 ugody pozwani zobowiązali się do wpłaty po 425 CHF w okresie od czerwca do grudnia 2012 r. oraz po 475 CHF w okresie od stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. na spłatę kapitału, a następnie do spłaty pozostałego zadłużenia w ratach kapitałowo - odsetkowych liczonych wg formuły annuitetowej w okresie od stycznia 2014 r. do października 2031 r., zgodnie z harmonogramem spłaty. Z inicjatywy pozwanych w dniu 14 stycznia 2014 r. strony podpisały aneks nr (...) do ww. umowy ugody, w którym pozwani uznali w całości zadłużenie wobec powódki, które na dzień 7 stycznia 2014 r. wynosiło 413.566, 87 CHF, w tym kapitał niewymagalny - 393.124, 16 CHF oraz odsetki naliczane od dnia 7 stycznia 2014 r. - 20.442, 71 CHF oraz zobowiązali się solidarnie do jego spłaty na następujących warunkach: rat kapitałowo - odsetkowych w wysokości 1.000 CHF płatnych w okresie od 15 stycznia 2014 r. do 15 grudnia 2015 r., zaś od 15 stycznia 2016 r. w ratach kapitałowo - odsetkowych w wysokości wynikającej z harmonogramu spłaty (wniosek - k. 150-151; ugoda - k. 152-153; aneks - k. 156).

Wobec zaprzestania terminowego regulowania zobowiązania przez pozwanych, w skierowanych do nich pismach z dnia 13 września 2016 r., (...) wypowiedziała łączącą strony umowę kredytu z powodu braku spłaty wymaganych rat. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni i biegł od dnia następującego po doręczeniu wypowiedzenia. Przesyłka zawierająca ww. korespondencję została odebrana osobiście przez pozwanego T. N. w dniu 23 września 2006 r. Przesyłka skierowana do pozwanej A. N., po dwukrotnym awizowaniu, nie została przez nią podjęta w terminie. (historia operacji na kontrakcie kredytowym - k.103-109v; wypowiedzenie umowy kredytu wraz z potwierdzeniem odbioru k. 115-116; k. 117-118).

W skierowanych do pozwanych pismach z dnia 15 listopada 2016 r., w związku z wypowiedzeniem umowy kredytowej, powódka wezwała każdego z nich do zapłaty kwoty 396.985, 77 CHF przysługującej z tytułu: kapitału - 376.698, 56 CHF i odsetek - 20.287, 21 CHF, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. W treści wezwania do zapłaty zaznaczono, że w przypadku braku możliwości dokonania jednorazowej spłaty istnieje możliwość zawarcia ugody/porozumienia co do warunków spłaty zadłużenia. Przesyłki zawierające ww. korespondencję, po dwukrotnym awizowaniu, nie zostały przez pozwanych podjęte w terminie. (wezwanie do zapłaty - k. 5-6, k. 7-8).

Na dzień 20 stycznia 2017 r. zadłużenie A. N. i T. N. wobec (...) z tytułu umowy o kredyt hipoteczny wynosiło łącznie 403.797, 75 CHF. Na kwotę tę składały się: należność główna – 376.698, 56 CHF oraz odsetki za okres od dnia 31 maja 2016 r. do dnia 20 stycznia 2017 r. - 27.098, 75 CHF (wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) - k. 4).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy. Dowody te korespondowały ze sobą, a Sąd nie znalazł podstaw, żeby je kwestionować. Wszelkie okoliczności niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy wykazane zostały na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z zawartej pomiędzy stronami umowy o kredyt hipoteczny nr (...) (...), zgodnie z którą udzieliła pozwanym kredytu gotówkowego w kwocie 439.201, 08 CHF.

Stosownie do definicji wynikającej z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (jt. Dz.U. z 2015 r. poz. 128, ze zm.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa ta może być ukształtowana przez strony w granicach określonych ustawą, przy czym granice swobody kredytobiorcy w tym zakresie wyznacza ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (jt. Dz.U. z 2016 r. poz. 1528).

Okoliczność, że strony łączyła umowa kredytu hipotecznego była w niniejszej sprawie bezsporna. Pozwana przyznała, że wraz z pozwanym T. N. (jej mężem) zawarła z powódką umowę, na podstawie której (...) udzieliła im kredytu w wysokości 439.201, 08 CHF. A. N. nie kwestionowała faktu, że zaprzestała wraz z T. N. spłacania zobowiązań wynikających z łączącej ich z Bankiem umowy. Nie kwestionowała również skuteczności wypowiedzenia umowy przez Bank ani wysokości wierzytelności. Pozwana A. N. w niniejszej sprawie wskazywała jedynie, że wierzytelność powinna być dochodzona przez powódkę tylko od pozwanego T. N., a nie solidarnie od obojga pozwanych. Powoływała się w tym zakresie m.in. fakt, iż to on był właścicielem działki, na której wybudowano dom, na ustanowioną w późniejszym okresie rozdzielność majątkową pomiędzy małżonkami, postępowanie rozwodowe czy też na niewłaściwe zachowanie T. N. względem rodziny (w tym małoletnich dzieci), co w jej ocenie powinno skutkować uznaniem roszczenia zgłoszonego przez powódkę względem niej za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Argumentacja pozwanej na poparcie prezentowanego przez nią stanowiska w sprawie nie mogła jednak odnieść zamierzonego przez nią skutku.

Zgodnie z art. 366 § 1 k.c. kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników). Aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani (§ 1 cyt. przepisu).

Nadanie odpowiedzialności kilku zobowiązanym charakteru solidarnego - i uzyskanie takiej uprzywilejowanej pozycji przez wierzyciela - ustawodawca sformalizował w sposób wskazany w art. 369 k.c. który stanowi, że zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub czynności prawnej. Oznacza to, że u źródeł solidarności znajdować się musi konkretny przepis prawa bądź zastrzeżenie umowne. W literaturze i orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że solidarności domniemywać nie można. Klauzula umowna zastrzegająca solidarność dłużników musi bądź zawierać określenia „zobowiązanie solidarne”, „solidarność”, bądź też odwoływać się do przepisów art. 366 k.c. Dopuszcza się przy tym, że solidarność można zastrzec nie używając tego określenia, nie odwołując się do treści art. 366 k.c. czy 367 k.c., ale opisując cechy zobowiązania solidarnego. Powyższe oznacza, że w przypadku solidarności biernej strony powinny w umowie wskazać, że każdy z dłużników jest zobowiązany do spłaty całości świadczenia, wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w całości przez jednego lub kilku (wszystkich) dłużników, a spełnienie świadczenia

przez jednego dłużnika zwalnia pozostałych, gdyż wszyscy dłużnicy pozostają zobowiązani do czasu całkowitego zaspokojenia wierzyciela (tak M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, s. 293). Decydujące znaczenie ma zatem sformułowanie, że każdy z zobowiązanych odpowiada za całość długu, a wierzyciel ma prawo wyboru, od którego z dłużników i w jakiej części będzie dochodził spełnienia świadczenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należało mieć na uwadze, że z treści powołanej umowy wynika, że Bank traktował pozwanych jako jednego kredytobiorcę, ustalił również jedną ratę. Kredyt zaciągnięty został m.in. na wykończenie domu jednorodzinnego, w którym pozwani następnie zamieszkali. Choć w postanowieniach umowy nie określono konkretnie zasad odpowiedzialności zaciągających kredyt za jego spłatę, posługując się sformułowaniem np. „kredytobiorca zobowiązany jest/zobowiązuje się”, to w treści zawartych umów ugody wraz z aneksem strony jednoznacznie wskazały, że pozwani zobowiązali się do solidarnej spłaty zadłużenia wynikającego ze spłaty kredytu. Po analizie treści umowy wraz z zawartymi do niej umowami ugody (w tym jednej zmienionej aneksem) uznać należało, iż zobowiązanie pozwanych ma charakter solidarny.

Istota solidarności biernej wyrażonej w przywołanym art. 366 k.c. polega na tym, że każdy z dłużników jest zobowiązany wobec wierzyciela do spełnienia całego świadczenia, tak jakby był jedynym dłużnikiem. Wierzyciel może zaś – według swego wyboru – żądać spełnienia całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna. Wierzyciel jest jednak zobowiązany przyjmując świadczenie od któregokolwiek z dłużników nawet wtedy, gdy zażądał spełnienia świadczenia od innego dłużnika. Uprawnienia i obowiązki stron zobowiązania solidarnego trwają do chwili całkowitego zaspokojenia wierzyciela. W razie częściowego zaspokojenia istnieją one nadal tylko w zakresie niezaspokojonej części roszczenia wierzyciela.

Uprawnienie wierzyciela do wyboru dłużnika, od którego może on żądać spełnienia świadczenia w całości lub w części, nie podlega żadnym ograniczeniom. Wybór ten nie może być skutecznie zakwestionowany przez żadnego z dłużników. Nie jest on też niczym ograniczony w razie skorzystania przez wierzyciela z sądowej drogi dochodzenia roszczeń i drogi postępowania egzekucyjnego. Tak więc wierzyciel może dochodzić swych roszczeń jednym pozwem przeciwko wszystkim lub tylko niektórym dłużnikom albo odrębnymi pozwami przeciwko każdemu (niektórym) z nich (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1966 r., II CR 387/66), a egzekucję może skierować jednocześnie przeciwko wszystkim dłużnikom, kilku z nich lub jednemu. W każdym czasie wierzyciel może zmienić dokonany przez siebie wybór i cofnąć pozew w stosunku do niektórych dłużników, wystąpić przeciwko innym dłużnikom z odrębnym powództwem, dopozwać dłużników niezapozwanych (art. 194 § 3 k.p.c.), złożyć wniosek o umorzenie egzekucji przeciwko niektórym dłużnikom, wnieść o przeprowadzenie egzekucji przeciwko innym dłużnikom itp. (Komentarz do art. 366 k.c. w: Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna. pod. red. J. Gudowskiego, WKP, 2018). W sentencji wyroku zasądzającego należność od jednego lub więcej pozwanych, którzy odpowiadają solidarnie z inną osobą, jest dopuszczalne umieszczenie wzmianki o solidarności tylko wtedy, gdy w stosunku do tej osoby zapadł już wcześniej prawomocny wyrok zasądzający od niej tę należność. W braku bowiem takiej wzmianki mogłaby zachodzić – przy istnieniu kilku tytułów egzekucyjnych – obawa, że wbrew istocie solidarności ta sama należność byłaby kilkakrotnie uiszczona (wyrok SN z dnia 20 maja 1969 r., II CR 139/69).

W świetle powyższego stwierdzić trzeba, że powódka niewątpliwie jest uprawniona do dochodzenia spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu również od pozwanej A. N.. Powoływane przez pozwaną okoliczności, dotyczące życia prywatnego i rodzinnego pozwanych (ustanowienie rozdzielności majątkowej, postępowanie rozwodowe, konflikty na tle domu wybudowanego za środki uzyskane z kredytu, niewywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego) są całkowicie irrelevantne względem zgłoszonego w pozwie żądania i nie mają żadnego wpływu na zasadę odpowiedzialności względem Banku, wynikającą z zaciągniętego przez pozwanych kredytu. Powyższe okoliczności mogą stanowić jedynie podstawę ewentualnych wzajemnych rozliczeń pomiędzy samymi pozwanymi, w toku np. odrębnych postępowań sądowych. Nadto w przypadku spełnienia świadczenia przez jednego z dłużników solidarnych,

przysługuje mu roszczenie regresowe względem pozostałych współdłużników solidarnych, stosownie do treści art. 367 k.c.

Niezależnie od powyższego Sąd miał na względzie, że w niniejszej sprawie wysokość zadłużenia pozwanych z tytułu umowy kredytu została stwierdzona w wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 20 stycznia 2017 r. Należy wskazać, że w postępowaniu cywilnym wyciąg z ksiąg bankowych wystawiony na podstawie art. 95 § 1 prawa bankowego ma rangę dokumentu prywatnego. Nie ulega jednak wątpliwości, że jest to dokument o podwyższonej wiarygodności, mając na uwadze podmiot, przez który został sporządzony. Okoliczność, że pozwani zaprzestali spłacania rat w okresie poprzedzającym wypowiedzenie umowy, wynika nadto z historii operacji na kontrakcie kredytowym. Z przedstawionych dokumentów wynika także, że pismo z dnia 13 września 2016 r., zawierające wypowiedzenie umowy kredytu, jak i wezwanie do zapłaty kwoty z dnia 15 listopada 2016 r., zostały skierowane do pozwanej, a po dwukrotnym awizowaniu, nie zostały przez nią podjęte w terminie. Brak było zatem podstaw do zakwestionowania prawidłowości doręczenia wypowiedzenia umowy i wezwania do zapłaty, gdyż w takiej sytuacji przepis art. 139 k.p.c. uznaje doręczenie za skuteczne. Pozwana nie wykazała również, aby w jakikolwiek sposób kontaktowała się z bankiem w celu uzgodnienia korzystniejszych dla niej warunków spłaty powstałego zadłużenia. Po upływie okresu wypowiedzenia umowa uległa rozwiązaniu, w związku z czym pozwana była zobowiązana do niezwłocznego zwrotu niespłaconej do tego czasu części kredytu z odsetkami umownymi.

Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił powództwo w całości i w punkcie I sentencji wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki dochodzoną w niniejszej sprawie kwotę, z zastrzeżeniem że w zakresie roszczenia głównego i odsetek ponosi ona solidarną odpowiedzialność z pozwanym T. N., zobowiązanym do ich zapłaty na mocy nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym w dniu 17 marca 2017 r. w sprawie o sygn. XXIV Nc 21/17 przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

O odsetkach umownych Sąd orzekł na podstawie art. 359 w zw. z art. 481 k.c. i zasądził je od dnia następującego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych, wobec tego, że powódka przed wniesieniem pozwu wystosowała do pozwanej wezwanie do zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie z którym w przypadku szczególnie uzasadnionym możliwe jest odstąpienie od obciążenia strony przegrywającej kosztami procesu w całości lub w części. Przepis nie precyzuje bliżej pojęcia „wypadków szczególnych”, pozostawiając rozwiązanie tego zagadnienia praktyce sądowej. Brak jakichkolwiek ograniczeń wyliczonych choćby przykładowo wskazuje na intencję ustawodawcy szerokiego pojmowania zakresu tego terminu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 1966 roku, I CR 372/65). Sąd postanowił nie obciążać pozwanej kosztami procesu ze względu na jej trudną sytuację finansową. Sąd miał na względzie, że pozwana posiada na utrzymaniu troje małoletnich dzieci, pozostaje w trakcie rozwodu z T. N., uzyskuje wynagrodzenie za pracę w wysokości ok. (...) zł netto miesięcznie oraz pobiera świadczenia z Funduszu Alimentacyjnego na rzecz dzieci (oświadczenie majątkowe - k. 162-166, zaświadczenie o zarobkach - k. 167). Z uwagi na sytuację materialną pozwanej należało uznać, że przesłanka wskazana w art. 102 k.p.c. została spełniona.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w wyroku.